

Забуті слова

Леся Українка

То вже давно було. Мені сім літ минало,
а їй, либонь, минуло двадцять літ.
Сиділи ми в садку, там саме зацвітало,
і сипався з каштанів білий цвіт.
Вона не бавила мене і не учила,
я кидала і забавки, й книжки,
щоб тільки з нею бути, вона уміла
єдину забавку – плести вінки.
Я подавала їй квітки, і листя, й трави
і з рук її не зводила очей.
Здавалося, вона плела не для забави,
а щоб зробити оправу для речей.
В її речах слова котились, наче хвилі,
мов сльози по її замучених братах,
в вінку, здавалось, блідли квіти білі,
і в'янули слова журливі на устах.
То знов зривалися слова палкі, ворожі,
мов грізні вирокі всім тим, що кров лили,
в вінку палали кров'ю дикі рожі,
слова, мов квіти ярії, цвіли.
Шумів зелений лист, а голос той коханий
про волю золоту співав мені, –
в вінку мінився злотом ряст весняний,
і золотим дощем лились пісні...
То вже давно було. Давно пора минула
таких червоних необачних слів;
либонь, вона й сама про них забула –
хто дбає про вінки, що замолоду плів?
І я забула їх, не пригадаю й слова
з тих наших довгих запальних розмов,
а тільки барва їх, мелодія раптова
тепер, як і тоді, мені бунтує кров.
І та мелодія не може зацікавити:
не раз, як тільки лист од вітру зашумить
чи блиснуть проти сонця ярі квіти,
вона зненацька в думці забринить.
Неначе хто її поставив на сторожі,

щоб душу в кожний час будить від сна,
щоб не заглухли в серці дикі рожі,
поки нова не зацвіте весна.